

Arrest

nr. 261 899 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit en bent u op X 1984 geboren in X. U bent tot het zesde middelbaar naar school gegaan. Hierna bent u beginnen te werken als lasser. Omstreeks 2003 verhuisde u naar Venezuela om daar op zoek te gaan naar werk. U zou na verloop van tijd werk hebben gevonden als tentenbouwer. U zou een relatie zijn begonnen met (...), een Venezolaanse vrouw. Jullie hebben samen één zoon: (...). Uw vrouw had ook al een zoon uit een vorige relatie. U zou uw stiefzoon hebben opgevoed. Op 10 maart 2010 trouwde u met (...) nadat jullie waren

teruggekeerd naar Colombia. U zou zich opnieuw in Cali hebben gevestigd en u begon hier te werken als automechanicien.

In 2017 besloot u van carrière te veranderen. U zou naar het dorp Silva (Valle del Cauca) verhuisd zijn om daar te investeren in de familiegronden in het nabij gelegen gehuchtje Santa Lucia. U zou een viertal hectaren grond ter beschikking hebben gekregen en u zou hierop aardappelen zijn gaan telen. In februari 2020 zou u zijn benaderd door een groep van vijftien gewapende mannen van het ELN. Ze zouden u gezegd hebben dat ze geld nodig hadden, dat u voortaan met hen moest samenwerken en dat zij u als een militair doelwit zouden beschouwen indien u uw medewerking zou weigeren. Ze zouden er ook mee gedreigd hebben uw kinderen te rekruteren en uw vrouw te zullen verkrachten. U zou hen geantwoord hebben dat u geen geld kon geven. Hierop zouden zij u duidelijk hebben gemaakt dat u het dorp diende te verlaten. U zou na dit incident eerst naar uw vrouw in het dorp Silva gegaan zijn om haar alles uit te leggen wat u was overkomen. U zou vervolgens diezelfde avond naar Cali zijn vertrokken. Zowel in Silva als in Cali zou u een dreigtelefoontje hebben ontvangen. Terwijl u in Cali was zou u zijn opgebeld door een kennis, een zeker Lazi. Zij zou u hebben gezegd dat er een pamflet rond ging in het dorp Silva waar uw naam op was vermeld als één van de personen die als een militair doelwit werden beschouwd door het ELN.

Op 25 februari 2020 zou u vanuit Colombia via Panama en Spanje naar België gereisd zijn, waar u de volgende dag aankwam. In België aangekomen zou u een tijd zijn opgevangen door uw twee halfbroers en uw halfzus. Omwille van verschillende conflicten tussen uzelf en uw halfbroers en halfzus zou u besloten hebben hen te verlaten en zou u een tijd op straat beland zijn.

Op 9 augustus 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, een tekst die uw moeder heeft opgesteld, gericht aan de Colombiaanse ambassadeur in België en die uw problemen uiteenzet, twee pamfletten van het ELN waarbij in één uw naam voorkomt op een lijst van mannen die als militair doelwit worden beschouwd. Na het persoonlijk onderhoud van 10 februari 2021 diende uw advocaat nog een videofragment in met daarop beelden van hoe u hier in België recent werd geslagen door uw halfbroers en verder nog enkele foto's met daarop zichtbaar de blauwe plekken op uw lichaam die u als gevolg van deze slagen heeft opgelopen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst is het bijzonder opmerkelijk dat u uw paspoort op 22 januari 2020 heeft aangevraagd. U lichtte toe dat u dit paspoort had aangevraagd om uit het land te vluchten naar aanleiding van de problemen die u kende. Echter, uit uw verklaringen blijkt vreemd genoeg dat u pas in februari 2020 concrete problemen zou zijn beginnen te krijgen en dat u voor het eerste incident (dat u omstreeks 11 februari 2020 situeert) nooit zelf concrete problemen heeft gekend. Dat u dan stelt dat u in januari 2020 een paspoort aanvraag terwijl uw concrete problemen pas enkele weken later zouden zijn begonnen, roept ernstige vraagtekens op. Hiermee geconfronteerd stelt u dat er in het dorp waar u werkte reeds een aantal personen waren bedreigd en verwijst u naar de presidentsverkiezingen en de ongunstig uitkomst hiervan voor de stabiliteit van de regio. Door een paspoort aan te vragen bereidde u zich bij wijze van voorzorgsmaatregel reeds voor op eventuele problemen in de toekomst, stelt u nu. Deze uitleg overtuigt uiteraard geenszins. Eerder ontstaat de indruk dat u uw reis naar Europa in januari reeds concreet aan het voorbereiden was door een paspoort aan te vragen en dat het dus ook toen al uw intentie was om naar Europa af te reizen zonder dat er sprake was van enig probleem.

Het vermoeden dat er van problemen in Colombia geen sprake is, wordt verder versterkt door de vaststelling dat u pas na ongeveer vijf maanden na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende. U arriveerde in België einde februari 2020 maar diende pas op 10 augustus een verzoek om internationale bescherming in. Van een asielzoeker wordt evenwel redelijkerwijze verwacht dat hij of zij meteen een beroep doet op de bescherming van het land van

opvang waar zijn of haar leven niet langer in gevaar is. Het feit dat u zo lang heeft gewacht een asielpcedure op te starten, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde dat u in België contact had gezocht met uw halfbroers, uw halfzus en uw stiefmoeder. U zou hen gezegd hebben dat zij u naar het parket dienden te brengen om een beschermingsprocedure op te starten, maar zij zouden u enkel onder druk hebben gezet om voor hen klusjes te klaren in het huishouden. Vervolgens brak de COVID19 pandemie uit waardoor het niet meer gemakkelijk was om vrij te bewegen en één en ander op te starten. Doordat de spanningen met uw halfbroers en halfzus erg opliepen, heeft u uiteindelijk besloten om bij hen weg te gaan en bent u als dakloze op straat beland (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 165-173). Wat er ook van zij, de vaststelling blijft dat u pas na vijf maanden in België te hebben verbleven een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dat u problemen had met uw familieleden en dat zij u onder druk zetten om taken uit te voeren, biedt nog geen verklaring waarom u niet zelf gewoon het initiatief heeft genomen om dit verzoek meteen na uw aankomst in België in te dienen.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat er ook om andere redenen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw concrete problemen.

Vooreerst is er sprake van één hoofdincident in februari 2020, namelijk de confrontatie met een groep gewapende leden van het ELN. Ze zouden van u geld en uw samenwerking hebben geëist en dreigden ermee uw kinderen te rekruteren en uw vrouw te zullen verkrachten indien u in de regio zou blijven en weigerde mee te werken. U situeerde dit ene hoofdincident, dat de kern van uw asielaansluiting uitmaakt, evenwel op verschillende tijdstippen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat dit incident plaatsvond op 25 februari 2020, dat u diezelfde avond naar het dorpje Silvia gegaan bent en dat u de dag erop naar de stad Cali bent getrokken. Deze verklaringen zijn dan ook in strijd met de vaststelling dat u reeds op 25 februari 2020 uit Colombia bent gereisd, zoals blijkt uit uw paspoort. U haalde dit zelf spontaan aan bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie notities persoonlijk onderhoud: 'check verklaringen DVZ'). Deze rechtzetting uw verklaringen bij de DVZ bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS neemt evenwel niet weg dat u voor de DVZ opmerkelijk genoeg deze incoherente verklaringen heeft laten optekenen. Op het CGVS verwees u naar de datum van 10 of 11 februari als de dag van het hoofdincident (zie notities persoonlijk onderhoud, 'check verklaringen DVZ en zie ook vragen 125 en 126), terwijl in de brief die u door uw moeder heeft laten opstellen dan weer vreemd genoeg sprake is van 15 februari 2020 (zie brief toegevoegd aan het administratief dossier).

Hoewel er dus slechts één incident zou hebben plaatsgevonden, haalt u hier in de loop van uw asielpcedure drie verschillende data aan. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat het eerste persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken erg kort was en dat de tolk zich verschillende keren zou vergist hebben (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 127). Nochtans liet u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud optekenen dat u de tolk van de Dienst Vreemdelingenzaken goed had verstaan. U ondertekende ook het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en bevestigde hierbij dat het u werd voorgelezen en dat de opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie vragenlijst DVZ). Er is dan ook geen enkele indicatie dat de tolk zich zou hebben vergist en de datum van 25 februari zou hebben laten noteren in plaats van de datum van 10 of 11 februari. Deze vaststelling, de vaststelling dat u 3 verschillende datums aanhaalt en tenslotte de vaststelling dat u op het CGVS vaag blijft daar waar u verwijst naar 10 of 11 februari 2020, doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het hoofdincident.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u na het incident van 10 of 11 februari 2020 besliste om eerst naar het dorp Silvia te gaan waar u uw echtgenote uitlegde wat er was gebeurd en vervolgens om verder naar Cali te vertrekken om uzelf in veiligheid te brengen. Uw echtgenote en kinderen zouden evenwel in het dorp zijn achtergebleven, wat zeer opmerkelijk is aangezien de gewapende mannen van het ELN volgens uw verklaringen expliciet naar hen hadden verwezen om hun eisen kracht bij te zetten: ze dreigden er immers mee uw kinderen te zullen rekruteren en uw echtgenote te zullen verkrachten als u hun eisen niet zou inwilligen. Geconfronteerd met deze bedenking stelde u dat het feit dat u de regio had verlaten voldoende was opdat zij hun dreigementen niet zouden uitvoeren. U lichtte verder toe dat u niet voldoende geld had om uw echtgenote en kinderen mee te nemen naar Cali. Verder voegde u er nog aan toe dat de ELN-leden de aardappeloogst in beslag hadden genomen zodat ze hiermee al gedeeltelijk gesust waren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 112-115). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Dat de ELN leden zich gedeisd zouden houden omdat u de regio had verlaten en dat zij

gesust waren door de inbeslagname van de aardappeloogst is bovendien louter een vermoeden van uwentwege en is niet gebaseerd op wat u van de ELN leden had vernomen.

Ook in verband met de dreigtelefoontjes die u zou hebben ontvangen legde u weinig overtuigende verklaringen af. Aanvankelijk verwees u op het CGVS naar een dreigtelefoontje dat u ontving op het ogenblik dat u al naar Cali was gevlucht (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 94-96). U werd er even later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud op het CGVS mee geconfronteerd dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel had verwezen naar een telefoontje dat u in het dorp Silvia zou hebben ontvangen. U antwoordde nu dat ze u verschillende keren hadden opgebeld. Op de vraag of er dan twee telefoontjes waren dan wel meer dan twee telefoontjes, liet u vervolgens optekenen dat er meer dan twee telefoontjes waren geweest. Er werd u vervolgens gevraagd hoeveel telefoontjes het dan precies waren geweest, waarop u deze keer antwoordde dat het er toch maar twee waren geweest: één dreigetelefoon toen u in Silvia was en één dreigetelefoon toen u in Cali was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 116-120). Ook dit is weinig overtuigend. Het eerste telefoontje lichtte u vervolgens in detail toe (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 97) maar over het tweede telefoontje liet u dan weer enkel optekenen dat ze u hetzelfde hadden gezegd, namelijk dat u geld moest geven of anders het dorp verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 122). Ook deze verklaringen van u zijn allesbehalve overtuigend te noemen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en dat u op een gegeven moment heeft gewerkt op de familieboerderij. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De brief die is opgesteld door uw moeder en die handelt over uw asielmotieven, heeft geen bewijswaarde want is enkel gebaseerd op uw eigen verklaringen. De twee pamfletten van het ELN hebben evenmin bewijswaarde. Het betreffen immers kopijen en aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dient, zoals boven vastgesteld, te worden getwijfeld. Wat de inhoud van het tweede pamflet betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat er expliciet staat geschreven dat men zich aan de gevolgen mag verwachten indien de afgesproken quota niet betaald worden, en 'we kennen uw geschiedenis al (uw kinderen)' (vertaling: zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 14). Uit deze woorden kan dus afgeleid worden dat men wel degelijk uw kinderen en uw familie zou viseren als u weigert de afgesproken quota te betalen en dat het dus niet voldoende is om zelf de regio te verlaten, zoals u hierboven had gesuggereerd. De video tenslotte die uw advocaat opstuurde na het persoonlijk onderhoud van 10 februari 2020 laat zien dat u hier in België recent door uw halfbroers werd geslagen. De context en ernst van deze beelden is evenwel zeer onduidelijk. Deze problemen hebben bovendien geen uitstaans met de problemen die u in Colombia zou hebben gekend en die u noopten het land te ontvluchten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België.

Uit dit alles moet worden besloten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de

beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviseerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een eerste middel, voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, en van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, en van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich voordoet als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Vooreerst is het bijzonder opmerkelijk dat u uw paspoort op 22 januari 2020 heeft aangevraagd. U lichtte toe dat u dit paspoort had aangevraagd om uit het land te vluchten naar aanleiding van de problemen die u kende. Echter, uit uw verklaringen blijkt vreemd genoeg dat u pas in februari 2020 concrete problemen zou zijn beginnen te krijgen en dat u voor het eerste incident (dat u omstreeks 11 februari 2020 situeert) nooit zelf concrete problemen heeft gekend. Dat u dan stelt dat u in januari 2020 een paspoort aanvraag terwijl uw concrete problemen pas enkele weken later zouden zijn begonnen,

roept ernstige vraagtekens op. Hiermee geconfronteerd stelt u dat er in het dorp waar u werkte reeds een aantal personen waren bedreigd en verwijst u naar de presidentsverkiezingen en de ongunstig uitkomst hiervan voor de stabiliteit van de regio. Door een paspoort aan te vragen bereidde u zich bij wijze van voorzorgsmaatregel reeds voor op eventuele problemen in de toekomst, stelt u nu. Deze uitleg overtuigt uiteraard geenszins. Eerder ontstaat de indruk dat u uw reis naar Europa in januari reeds concreet aan het voorbereiden was door een paspoort aan te vragen en dat het dus ook toen al uw intentie was om naar Europa af te reizen zonder dat er sprake was van enig probleem.

Het vermoeden dat er van problemen in Colombia geen sprake is, wordt verder versterkt door de vaststelling dat u pas na ongeveer vijf maanden na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende. U arriveerde in België einde februari 2020 maar diende pas op 10 augustus een verzoek om internationale bescherming in. Van een asielzoeker wordt evenwel redelijkerwijze verwacht dat hij of zij meteen een beroep doet op de bescherming van het land van opvang waar zijn of haar leven niet langer in gevaar is. Het feit dat u zo lang heeft gewacht een asielprocedure op te starten, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde dat u in België contact had gezocht met uw halfbroers, uw halfzus en uw stiefmoeder. U zou hen gezegd hebben dat zij u naar het parket dienden te brengen om een beschermingsprocedure op te starten, maar zij zouden u enkel onder druk hebben gezet om voor hen klusjes te klaren in het huishouden. Vervolgens brak de COVID19 pandemie uit waardoor het niet meer gemakkelijk was om vrij te bewegen en één en ander op te starten. Doordat de spanningen met uw halfbroers en halfzus erg opliepen, heeft u uiteindelijk besloten om bij hen weg te gaan en bent u als dakloze op straat beland (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 165-173). Wat er ook van zij, de vaststelling blijft dat u pas na vijf maanden in België te hebben verbleven een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dat u problemen had met uw familieleden en dat zij u onder druk zetten om taken uit te voeren, biedt nog geen verklaring waarom u niet zelf gewoon het initiatief heeft genomen om dit verzoek meteen na uw aankomst in België in te dienen.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat er ook om andere redenen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw concrete problemen.

Vooreerst is er sprake van één hoofdincident in februari 2020, namelijk de confrontatie met een groep gewapende leden van het ELN. Ze zouden van u geld en uw samenwerking hebben geëist en dreigden ermee uw kinderen te rekruteren en uw vrouw te zullen verkrachten indien u in de regio zou blijven en weigerde mee te werken. U situeerde dit ene hoofdincident, dat de kern van uw asielrelaas uitmaakt, evenwel op verschillende tijdstippen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat dit incident plaatsvond op 25 februari 2020, dat u diezelfde avond naar het dorpje Silvia gegaan bent en dat u de dag erop naar de stad Cali bent getrokken. Deze verklaringen zijn dan ook in strijd met de vaststelling dat u reeds op 25 februari 2020 uit Colombia bent gereisd, zoals blijkt uit uw paspoort. U haalde dit zelf spontaan aan bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie notities persoonlijk onderhoud: 'check verklaringen DVZ'). Deze rechtzetting uw verklaringen bij de DVZ bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS neemt evenwel niet weg dat u voor de DVZ opmerkelijk genoeg deze incoherente verklaringen heeft laten optekenen. Op het CGVS verwees u naar de datum van 10 of 11 februari als de dag van het hoofdincident (zie notities persoonlijk onderhoud, 'check verklaringen DVZ en zie ook vragen 125 en 126), terwijl in de brief die u door uw moeder heeft laten opstellen dan weer vreemd genoeg sprake is van 15 februari 2020 (zie brief toegevoegd aan het administratief dossier).

Hoewel er dus slechts één incident zou hebben plaatsgevonden, haalt u hier in de loop van uw asielprocedure drie verschillende data aan. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat het eerste persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken erg kort was en dat de tolk zich verschillende keren zou vergist hebben (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 127). Nochtans liet u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud optekenen dat u de tolk van de Dienst Vreemdelingenzaken goed had verstaan. U ondertekende ook het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en bevestigde hierbij dat het u werd voorgelezen en dat de opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie vragenlijst DVZ). Er is dan ook geen enkele indicatie dat de tolk zich zou hebben vergist en de datum van 25 februari zou hebben laten noteren in plaats van de datum van 10 of 11 februari. Deze vaststelling, de vaststelling dat u 3 verschillende datums aanhaalt en tenslotte de vaststelling dat u op het CGVS vaag blijft daar waar u verwijst naar 10 of 11 februari 2020, doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het hoofdincident.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u na het incident van 10 of 11 februari 2020 besliste om eerst naar het dorp Silvia te gaan waar u uw echtgenote uitlegde wat er was gebeurd en vervolgens om verder naar Cali te vertrekken om uzelf in veiligheid te brengen. Uw echtgenote en kinderen zouden evenwel in het dorp zijn achtergebleven, wat zeer opmerkelijk is aangezien de gewapende mannen van het ELN volgens uw verklaringen expliciet naar hen hadden verwezen om hun eisen kracht bij te zetten: ze dreigden er immers mee uw kinderen te zullen rekruteren en uw echtgenote te zullen verkrachten als u hun eisen niet zou inwilligen. Geconfronteerd met deze bedenking stelde u dat het feit dat u de regio had verlaten voldoende was opdat zij hun dreigementen niet zouden uitvoeren. U lichtte verder toe dat u niet voldoende geld had om uw echtgenote en kinderen mee te nemen naar Cali. Verder voegde u er nog aan toe dat de ELN-leden de aardappeloogst in beslag hadden genomen zodat ze hiermee al gedeeltelijk gesust waren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 112-115). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Dat de ELN leden zich gedeisd zouden houden omdat u de regio had verlaten en dat zij gesust waren door de inbeslagname van de aardappeloogst is bovendien louter een vermoeden van uwentwege en is niet gebaseerd op wat u van de ELN leden had vernomen.

Ook in verband met de dreigtelefoontjes die u zou hebben ontvangen legde u weinig overtuigende verklaringen af. Aanvankelijk verwees u op het CGVS naar een dreigtelefoontje dat u ontving op het ogenblik dat u al naar Cali was gevlucht (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 94-96). U werd er even later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud op het CGVS mee geconfronteerd dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel had verwezen naar een telefoontje dat u in het dorp Silvia zou hebben ontvangen. U antwoordde nu dat ze u verschillende keren hadden opgebeld. Op de vraag of er dan twee telefoontjes waren dan wel meer dan twee telefoontjes, liet u vervolgens optekenen dat er meer dan twee telefoontjes waren geweest. Er werd u vervolgens gevraagd hoeveel telefoontjes het dan precies waren geweest, waarop u deze keer antwoordde dat het er toch maar twee waren geweest: één dreigetelefoon toen u in Silvia was en één dreigetelefoon toen u in Cali was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 116-120). Ook dit is weinig overtuigend. Het eerste telefoontje lichtte u vervolgens in detail toe (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 97) maar over het tweede telefoontje liet u dan weer enkel optekenen dat ze u hetzelfde hadden gezegd, namelijk dat u geld moest geven of anders het dorp verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 122). Ook deze verklaringen van u zijn allesbehalve overtuigend te noemen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en dat u op een gegeven moment heeft gewerkt op de familieboerderij. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De brief die is opgesteld door uw moeder en die handelt over uw asielmotieven, heeft geen bewijswaarde want is enkel gebaseerd op uw eigen verklaringen. De twee pamfletten van het ELN hebben evenmin bewijswaarde. Het betreffen immers kopijen en aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dient, zoals boven vastgesteld, te worden getwijfeld. Wat de inhoud van het tweede pamflet betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat er expliciet staat geschreven dat men zich aan de gevolgen mag verwachten indien de afgesproken quota niet betaald worden, en 'we kennen uw geschiedenis al (uw kinderen)' (vertaling: zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 14). Uit deze woorden kan dus afgeleid worden dat men wel degelijk uw kinderen en uw familie zou viseren als u weigert de afgesproken quota te betalen en dat het dus niet voldoende is om zelf de regio te verlaten, zoals u hierboven had gesuggereerd. De video tenslotte die uw advocaat opstuurde na het persoonlijk onderhoud van 10 februari 2020 laat zien dat u hier in België recent door uw halfbroers werd geslagen. De context en ernst van deze beelden is evenwel zeer onduidelijk. Deze problemen hebben bovendien geen uitstaans met de problemen die u in Colombia zou hebben gekend en die u noopten het land te ontvluchten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België.

Uit dit alles moet worden besloten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de

motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker volhardt in zijn verklaring dat hij het paspoort reeds aanvraag bij wijze van voorzorgsmaatregel voor het geval hij het land snel zou moeten verlaten, kan hij niet overtuigen. Het gegeven dat hij in rode zone werkte waar veel criminaliteit was en dat hij meerdere personen kende die op een soortgelijke wijze bedreigd werden volstaat evenmin. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegde hij er nog aan toe dat dit te maken had met het feit dat de presidentskandidaat die de gewapende groepering wilde niet gewonnen heeft waarbij zij de wapens terug hebben opgenomen en gesteld dat de vrede voorbij was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.10, vraag 126). Verzoeker maakt met dergelijke algemene en oppervlakkige verklaringen geenszins aannemelijk dat er in zijn hoofde ernstige en concrete aanwijzingen waren dat zijn leven in gevaar was of zou kunnen zijn en hij derhalve het land zou dienen te ontvluchten om hieraan mogelijks te kunnen ontsnappen. Het gegeven dat verzoeker reeds een paspoort aanvraag, nog voor er zich enig concreet en persoonlijk probleem had voorgedaan, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen. Waar verzoeker stelt dat hij nergens heeft verklaard dat hij het paspoort had aangevraagd om het land te ontvluchten naar aanleiding van de problemen die hij kende, gaat hij voorbij aan de concrete vragen en antwoorden zoals opgetekend in de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er werd immers gevraagd of verzoeker *nadat* de problemen zich hebben voorgedaan, besloten had om het land te verlaten waarop verzoeker bevestigend heeft geantwoord (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, vraag 128). Wanneer vervolgens gevraagd werd of verzoeker *dan* een paspoort heeft aangevraagd om te vluchten, antwoordt hij eveneens bevestigend (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, vraag 129). Uit deze verklaringen kan wel degelijk worden afgeleid dat verzoeker een paspoort aanvraag nadat hij besloten had het land te verlaten omwille van zijn problemen. Het feit dat er bij verdere vraagstelling blijkt dat de datum van aanvraag van het paspoort op een eerdere datum valt dan de door verzoeker beweerde concrete problemen doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij hier, een land dat hij niet kende en de taal niet sprak, afhankelijk was van zijn stiefbroers en stiefzus, die hem de hele tijd aan het lijntje hielden, kan verzoeker zijn nalatige houding geenszins verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Waar verzoeker erop wijst dat hij zijn verklaringen omtrent het tijdstip waarop het incident gebeurde tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmiddellijk heeft rechtgezet doet hij geen afbreuk aan de eerder gedane verklaringen, noch aan feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet nader kon preciseren of het incident nu plaatsvond op 10 of op 11 februari, noch aan het gegeven dat de door verzoeker ter staving van zijn verklaringen neergelegde brief nog een andere datum vermeldt. Verzoeker liet bovendien bij aanvang van het persoonlijk onderhoud optekenen dat hij de tolk van de Dienst Vreemdelingenzaken goed had verstaan. Verzoeker ondertekende ook het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en bevestigde hierbij dat het hem werd voorgelezen en dat de opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie vragenlijst DVZ). Er is dan ook geen enkele indicatie dat de tolk zich zou hebben vergist en de datum van 25 februari zou hebben laten noteren in plaats van de datum van 10 of 11 februari. Waar verzoeker naar zijn verklaring dat hij niet goed is in data en deze gemakkelijk vergeet, verwijst, dient te worden opgemerkt dat van een

asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven te meer het *in casu* gaat over het enige significante en ernstige incident dat de kern van zijn verzoek om internationale bescherming uitmaakt. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die erop wijzen dat hij daadwerkelijk cognitief niet in staat is data te onthouden. Met de argumentatie dat verzoeker nooit uitdrukkelijk heeft gesteld dat hij zeker was dat het incident op de 10 of de 11de plaatsvond, doch telkens dat het in de buurt van die data moet zijn geweest, slaagt hij er dan ook niet in afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen.

Met het herhalen van de verklaring dat hij het relatief veilig achtte om zijn vrouw en kinderen achter te laten omdat hij de regio had verlaten en niet over de financiële middelen beschikte om hen mee te laten afreizen, verklaart noch verschoont hij de gedane vaststellingen. Vooreerst werd er naar eigen zeggen door de groepering expliciet naar zijn vrouw en kinderen verwezen wanneer zij verzoeker bedreigden en wordt er opnieuw melding gemaakt van zijn kinderen in het door verzoeker neergelegde pamflet. Hieruit kan wel degelijk worden afgeleid dat de gewapende groepering zijn kinderen zou viseren indien verzoeker niet de afgesproken quota zou betalen, waardoor de stelling dat het voldoende zou zijn dat hij persoonlijk de regio al verlaten had niet kan worden gevolgd.

Verzoeker haalt aan dat enkele maanden geleden de *major domo* van de finca waar hij werkte werd doodgeschoten waardoor het ELN de hele finca heeft ingepalmd en legt ter staving hiervan een persartikel met beëdigde vertaling neer. Uit de vertaling van voormeld artikel blijkt dat een landbouwer uit het dorp Santa Lucia werd doodgeschoten en dat de gerechtelijke autoriteiten een onderzoek hebben ingesteld naar de redenen van zijn dood. Hierin wordt in weerwil tot wat verzoeker aangeeft geheel niet beweerd dat de doodgeschoten persoon de *major domo* was van de finca waar verzoeker werkte noch dat het ELN deze finca heeft ingepalmd. Zoals gesteld in het persartikel hebben de gerechtelijke autoriteiten een onderzoek naar de redenen van diens dood ingesteld. In het artikel wordt geenszins verwezen naar het ELN noch naar enige mogelijke dader en evenmin blijkt hieruit een link met verzoekers concrete problemen en vermeende nood aan internationale bescherming.

Verzoekers verwijzing naar de COI Focus van november 2019 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarin de aanwezigheid van criminele en paramilitaire groeperingen in Cali wordt bevestigd, is verder van louter algemene aard en kan zonder verdere individualisering ervan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade. Verzoeker moet dit persoonlijk en *in concreto* aannemelijk maken. Gelet op voorgaande overwegingen, slaagt hij hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde problemen niet geloofwaardig. Derhalve heeft verzoeker geen nood aan een intern hervestigingsalternatief en behoeft dit geen nader onderzoek. Hetzelfde geldt waar verzoeker betoogt dat er in Colombia geen afdoende overheidsbescherming voorhanden is.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn profiel, namelijk dat van personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, behoort tot een risicogroep, kan hij niet worden gevolgd.

De Raad brengt in herinnering dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoekers aangevoerde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet Colombia te verlaten. Verzoeker kan zich niet op dit ongeloofwaardig vluchtrelaas beroepen om te stellen dat hij beantwoordt aan voormeld profiel. Een loutere verwijzing naar dergelijk risicoprofiel, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging moet *in concreto* worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft nu hij niet verder komt dan het

poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die hij zou hebben ervaren.

Bovendien kan er wat betreft de door verzoeker bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermings-status worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geïsoleerd.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 10 september 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die

voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG’s (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*”

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio’s en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Met betrekking tot de situatie in de grote steden, waaronder Cali, kan in de voormelde recente landeninformatie nog het volgende worden gelezen:

“ICRC haalt aan dat Colombia naast binnenlandse gewapende conflicten ook te maken heeft met andere vormen van geweld die niet onder de noemer ‘gewapend conflict’ vallen zoals het geweld in de

steden Medellín, Buenaventura, Cali en Tumaco. Het jaarrapport van PARES over de veiligheid in de grote steden stelt dat alle vijftien grootste steden van Colombia een daling in hun aantal moordzaken registreerden in 2020. Alleen Santa Marta registreerde hetzelfde totaal. Wat betreft de procentuele verschillen kende Puerto Carreño de grootste daling met 53 % en Bogotá de kleinste met 2 %. Volgens het IISS zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken samenkomen in de vorm van cocaïne-transporten, witwassen van geld en de activiteiten van talloze gewapende groeperingen die zich verrijken door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt dat verzoeker afkomstig is van Cali, departement Valle del Cauca en er tot zijn vertrek uit Colombia heeft gewoond.

Gelet op de voorgaande analyse, besluit de Raad dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen en confrontaties tussen georganiseerde misdaadgroepen en bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt niet dat bij de confrontaties tussen de gewapende groeperingen strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Verzoeker brengt weliswaar informatie aan betreffende gewelddadige schermutselingen tussen betogers en ordediensten in Cali in april en mei 2021, en betogingen die voortvloeien uit de veiligheidssituatie in Cali en Colombia, maar brengt verder geen informatie bij betreffende de actuele veiligheidssituatie in Colombia waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal daaruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.6. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF